

WOLKROVINY

ČÍSLO 15

PROSINEC 2015

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Se školou ven ze školy	- 3 -
Komiks	- 4 -
Aktuality	- 5 -
Hudební Vídeň	- 5 -
Pohár středních škol ve florbale	- 6 -
Vánoční debatiáda	- 7 -
Věnečky	- 8 -
Vídeň (nehudební)	- 9 -
VÁNOČNÍ SBÍRKA PRO KOČIČÍ ÚTULEK	- 11 -
Povídka	- 12 -
Vánoční příběh	- 12 -
Encryptus	- 13 -
 How Steven Schwartzhoff sees it?	- 15 -
Téma	- 16 -
Vánoce	- 16 -
Tři nejlepší vánoční filmy podle Martina Dobeše	- 17 -
P.S. s Adamem Hotovým	- 19 -
Fotky měsíce	- 26 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Drazí čtenáři,

měsíc nám uběhl jako nic, a už tu máme prosinec - měsíc plný zimy, svátků a hlavně rodinné pohody a radosti. Byl bych rád, kdyby vám i náš poslední letošní díl Wolkrovin přinesl kousek té vánoční nálady. V redakci se snažíme z plných sil dávat do časopisu maximum a přinést vám výborný zážitek při jeho čtení. Možná jste si všimli, že minulé číslo mělo své "mouchy" a já to rozhodně nepopírám. Avšak snažíme se každou touto chybku poučit a udělat díky ní další číslo ještě lepší. Narážím tím také na to, že v minulém čísle vám byly slíbeny některé rubriky, které jste nakonec v časopise nenašli. Vzhledem k okolnostem a k tomu, že se všichni navzájem sžíváme, pro nás bylo těžké dát to v našem prvním čísle všechno dohromady. Přeci jen i pro mě, i když už mám s tvorbou časopisu zkušenosti ze základní školy, bylo zahájení práce ve Wolkrovinách na pozici šéfredaktora docela oříškem. Tady na gymnáziu tvoříme časopis pro opravdu velkou škálu osobností a díky tomu je důležité myslet na to, aby bylo spokojených co možná nejvíce lidí. Užijte si prosincové číslo, doufám, že si každý přijde na své.

Celá redakce vám přeje krásné svátky a co možná nejdelší prázdniny.

Jakub Jílek

Se školou ven ze školy

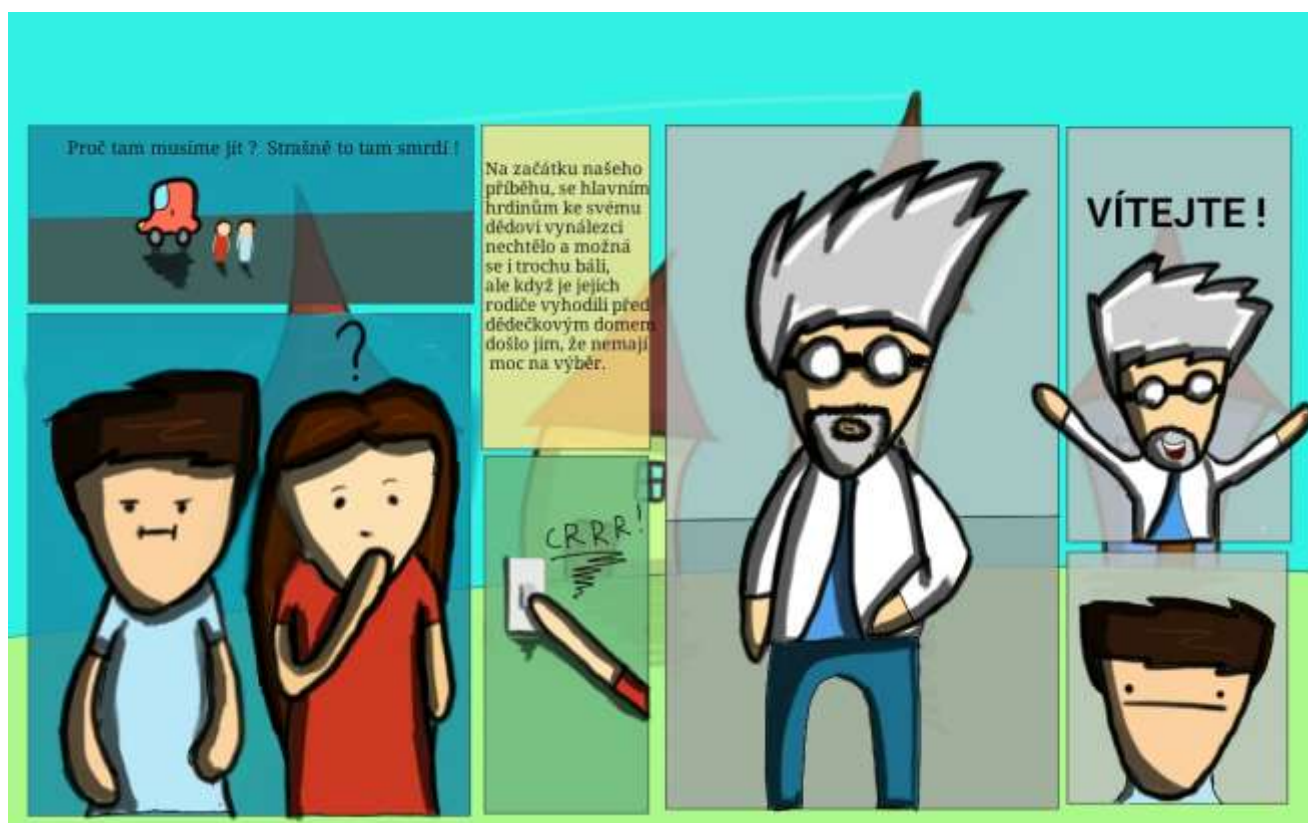
Když jsem před dvěma roky nastupoval na naše gymnázium, šel jsem sem s vědomím, že po víceméně nezáživných devíti letech strávených na základní škole, mě čekají jen další stejně nezáživné čtyři roky na gymnáziu. Jenže než jsem se tu stihl pořádně rozkoukat, ze všech stran se na mě začaly hrnout nabídky na rozličné zájezdy pořádané školou: Rakousko, Německo, Španělsko, Polsko, Holandsko, Francie, Velká Británie a mnoho dalších neméně lákavých destinací. V prváku jsme s třídou jeli na týden lyžovat, exkurze do Olomouce nebo Brna jako by byly samozřejmostí. Najednou se vám začnou otevírat dveře do míst, které jste doposud vídávali jen v televizi. Opravdu by se dalo říct, že jsem byl možná až šokovaný možnostmi, které se mi nabízely. Zároveň to však nebylo jen o tom jet se někam jen tak podívat. Vzpomínám například na školní výlet do Holandska. Nebylo to jen o koukání se na kdejaký dům či jinou památku. To množství zážitků, vědomostí a pocitů, které si přivezete, je zkrátka okouzlující. A to všechno se školou, za malé peníze navrch. A zde to nekončí, pokud jste sportovci, dočkáte se soutěží v zahraničí i v rámci republiky. A pokud ne, je tu možnost účastnit se mnoha jiných soutěží.

Zkrátka, ptáte se, kam tím mířím? Gymnázium, alespoň to naše, je pro vývoj osobnosti naprosto dokonalá záležitost. Jistě, jsou tu také ty desítky monotónních hodin proseděné ve školních lavicích, ale když se bavím s lidmi, kteří chodí na školy s technickým zaměřením a podobně, je na nich znát, že jim tohle všechno chybí. To, co naše škola nabízí, je alespoň pro mě senzace.

Budme za to rádi, protože standardní záležitost středních škol to rozhodně není. Což je určitě škoda.

Jakub Jílek

Komiks

Jan Sedláček

Aktuality

Hudební Vídeň

3. prosince se konal letos už druhý prosincový zájezd do Vídně. Co mě vedlo k tomu se ho zúčastnit a byl vůbec v něčem zvláštní? Čtěte dál!

Vídeň, kulturní a správní srdce bývalého Rakousko - Uherska, dnes Rakouska, oplývá nesčitelným množstvím památek, příběhů a turistických lákadel. Už jen to je dostatečný důvod se tam jet podívat, pokud máte příležitost. Proč ale v nadpisu stojí "hudební" Vídeň? Odpověď je jednoduchá, jelikož pro nás, účastníky, opravdu hudební byla, čekalo nás totiž operní představení v samotné Vídeňské státní opeře. Konkrétně se jednalo o představení Figarova svatba. To bylo však až hřebem večera, takže si ho nechme na konec .

Odjezd z Prostějova byl naplánován na brzké ráno, jelikož toho před námi bylo hodně, a samotná cesta byla to nejmenší. Včasné vstávání byl problém obzvláště pro notorické spáče, mezi které se hrdě řadím. Co se nenaspalo doma, se však dalo dospat ve velmi komfortním autobuse, takže nakonec pro mě cesta trvala jen pár minut. Příjemné probuzení nás čekalo až na předměstí Vídně, kdy se na nás z reproduktorů v autobuse začal snášet hlas pana učitele Havlíka, který nám se zápallem poskytl bleskové provedení Vídní a jejími zajímavostmi. Vzápětí už náš autobus zastavil u nejstaršího vídeňského barokního parku Augarten. Důvodem naší zastávky však nebyl primárně tento park, ale v něm ležící Wiener Porzellanmanufaktur Augarten - druhá nejstarší výroba porcelánu v Evropě. Asi hodinová exkurze touto tradiční výrobou byla velmi poutavá, jelikož jsme byli provedeni v podstatě celým procesem výroby vídeňského porcelánu. Výrobna však již nedodrжуje původní postupy výroby, a tak jsme byli svědky ukázky spíše moderního rázu výroby. Ve výrobně se nacházelo i nevelké muzeum, které jsme letmo prošli, čekala nás totiž další důležitá část naší cesty, Wiener Zentralfriedhof - vídeňský centrální hřbitov. Nejdříve jsme navštívili muzeum pohřebnictví, umístěné příhodně v podzemí hřbitova v hloubce hrobů, popisující zejména minulost pohřbívání v Evropě. V samotné Vídni byly např. pohřby deseti různých cenových tříd. Čím bohatší nebožtík, tím honosnější pohřeb s větším počtem věnců, svíček a najatých plačících osob. Byly nám ukázány různé typy rakví, od dětských až po moderní stylové rakve ve tvaru motýlího kokonu. Ke konci už však začínala být prohlídka

muzea pro některé účastníky zdlouhavá, a tak byl nejvyšší čas vyjít z podzemí zase na povrch samotného hřbitova. Rozlohou dva a půl milionu metrů čtverečných je to druhý největší hřbitov v Evropě, je tu pochováno okolo tří milionů osob. Avšak ne jen tak ledajakých, na náhrobcích tohoto hřbitova můžeme najít ty nejslavnější jména hudebního světa. Mozart, Beethoven, Schubert či Johann Strauss. Překvapením pro mě bylo, že jsme narazili i na hrob rodáka z Čech, cestovatele Emila Holuba. Poblíž majestátního kostela sv. Karola Boromejského se také nachází hrobky rakouských prezidentů. Při procházce kolem hrobů jsme však již začali pociťovat chlad nejen díky ponuré atmosféře hřbitova, a tak jsme zamířili na punč do centra. Autobusem jsme se přemístili k Hofburgu, kolem kterého jsme prošli vídeňskými uličkami ke katedrále svatého Štěpána, kde jsme si dali rozchod na tolik očekávaný horký nápoj. Také to byla první a poslední možnost občerstvit se před návštěvou toho nejdůležitějšího, čekala nás totiž Vídeňská státní opera. Po bleskovém převlečení do společenských oděvů jsme vstoupili do budovy opery, kde nás ze všech stran obklopovaly pozlacené architektonické prvky a široká schodiště. Naše místa vzhledem k ceně pochopitelně nebyla ta nejlepší, ale i tak jsme dokázali pochytit většinu momentů krásného operního představení Figarova svatba. Příjemné bylo vidět pana Adama Plachetku v roli hraběte Almavivy. Výborný zájezd a ještě úžasnější opera, plni zážitků jsme se vraceli domů a mně osobně se po Vídni docela zastesklo, když jsme vjeli zpět do mlhou a škaredým počasím zahaleného Prostějova. Jsem si jist, že si velmi rád dám příští rok druhé kolo.

Jakub Jílek

Pohár středních škol ve florbalu

První prosincový den byl pro některé naše sportovce plný florbalu. Na hřišti Reálného gymnázia se totiž konaly zápasy o postup do krajského kola. Naše mužské družstvo ve složení: Petr Zabloudil, Ondřej Král, Alexandr Koutný, Lukáš Kravák, Pavel Bujnoch, Oldřich Přecechtěl, Tomáš Kaplánek, Lukáš Grulich a Filip Halouzka, mělo před sebou dva zápasy. První s CMG, druhý se Střední zdravotnickou školou. Už pro začátek prozradím, že oba zápasy dopadly s velkou rezervou pozitivně. Proti CMG naši okusili krásný pocit výhry, když byl

odpískán konec zápasu za skóre 7:1. (Petr Zabloudil - 5, Alexandr Koutný - 1, Pavel Bujnoch - 1).

Proti "zdravce" byla dominanci našeho týmu nasazena koruna, když byl soupeř rozdrčen 10ti vstřelenými brankami (Ondřej Král - 1, Petr Zabloudil - 3, Pavel Bujnoch - 4, Lukáš Grulich - 1, Lukáš Kravák - 1). Náš brankář také odvedl výbornou práci, když tento zápas nepustil za svá záda jediný míček. Nejlepším hráčem zápasu byl Pavel Bujnoch, který zapsal pro náš tým 4 body. Nejlepším hráčem dne se stal s přehledem Petr Zabloudil s krásnými osmi góly. Náš tým však ještě neukázal všechno, co umí. Svým výborným počínáním si chlapci zajistili postup do krajského kola, kde je, doufejme, čeká podobná sada úspěchů. Gratulujeme!

Jakub Jílek

Vánoční debatiáda na Gymnáziu Jiřího Wolкера

14. 12. 2015 se konal na GJW již 4. ročník Vánoční debatiády, kterou pořádala naše škola ve spolupráci s Českou debatní společností. Zúčastnilo se jí 12 týmů z různých škol (Gymnázium Čajkovského z Olomouce, Gymnázium Kojetín, Gymnázium T.G. Masaryka Zlín, SŠPO Prostějov, SŠDAM, Reálné gymnázium, Cyrilometodějské gymnázium, Gymnázium Jiřího Wolкера, Škola pro mimořádně nadané děti Bratislava atd.).

V aule naší školy se sešli všichni účastníci, kteří si vyslechli krátkou přednášku o tom, jak komunikovat, na co si dát pozor, jakých bodů se držet, ale hlavně se dozvěděli pravidla a informace o průběhu soutěže. Poté se pětičlenné týmy, ve složení 1. a 2. mluvčí, 1. a 2. tazatel a zástupce strany, vydali bojovat na 3. zadaná témata:

1. Stát by měl chránit whistleblowery.
2. Hrací automaty by měly být zakázány.
3. Protesty typu věšení trenek na Hradě by neměly být trestány.

Debaty probíhaly formou "pět na pět" a každá debata trvala přibližně tři čtvrtě hodiny. Při samotných debatách proti sobě stály dvě strany. Strana negace a

afirmace. Debatéři vystupovali v určitém pořadí. Po každé řeči, kterou pronesl zástupce afirmační strany, následovalo kladení otázek ze strany negace adresované řečníkovi, který právě domluvil. Na všechny části debaty byl určitý časový limit. V tomto slovním ringu mnozí debatéři prokazovali určitou bystrost a postřeh, bez které se kvalitní debaty neobejdou.

V mnohých případech šlo o velmi zajímavé diskuze s napjatou atmosférou, ale našlo se i pár takových, kde rozhodně nebyla nouze o vtip a dobrou náladu. Všechny školy si vedly dobře, ale vyhrála ta naše, po zaslouženém výkonu. Děkujeme za reprezentaci!

Po prodebatování se až k samému konci následovalo vyhlášení výsledků. Skleněnou trofej za první místo vyhrál tým našeho gymnázia ve složení: Jan Alexander Mohr, Dominik Petýrek, Petr Pacovský, Oliver Kloc a Kateřina Pejřová. Druhé místo obsadil tým z Gymnázia Čajkovského a třetí místo obsadil tým ze Školy pro mimořádně nadané děti Bratislava.

Výhercům gratulujeme a přejeme spoustu dalších úspěchů.

Aneta Lišková a Veronika Voglová

Věnečky

Na konci listopadu a začátku prosince se konají věnečky - večírky, kde studenti, kteří v prvních ročnících a kvintách vstoupili do tanečních kurzů, ukazují, co se naučili. Samotné taneční kurzy probíhaly pod vedením toho nejpovolanějšího. Jan Halíř nám byl tím nejlepším tanečním mistrem, kterého jsme si mohli přát. Jen díky němu a jeho taneční partnerce Zuzaně Kožnářkové jsme mohli na našem věnečku předvést tak dobré výsledky naší několikaměsíční práce. A i když už je to opakováno po sté, my všichni studenti musíme Honzovi a Zuzce za jejich práci poděkovat.

Jak tedy probíhaly věnečky pohledem mým, jakožto účastníka? Nutno podotknout že věnečky byly tři, vždy pro třídy GJW a RG, které byly doplňovány žáky z jiných škol. První věneček byl 20. 11. pro 2. A, druhý 21. 11. pro O6.A, a třetí se konal 26.11 pro 2. B a O6.B.

Já se v tomto článku zaměřím konkrétně na první jmenovaný, jelikož to byl můj věneček, avšak jejich formát byl stejný i v následujících dvou. Všemu předcházela poměrně silná nervozita, a to už dopoledne na generální zkoušce,

kdy jsme se všichni tak trochu zmateně snažili sladit s ostatními třídami z jiných škol. Nakonec však, plni odhodlání jsme již stáli v zákulisí pódia KaS Centra. Pánové ve smokingu s motýlky, dámy v nádherných dlouhých bílých šatech. A čekali jsme, až bude vyhlášeno naše jméno, abychom se mohli s naší taneční partnerkou sejít uprostřed pódia a aby jí chlapec mohl na ruku nasadit květinový náramek. Následoval slavnostní nástup a polonéza, soubor tanečních kreací, které měly za úkol prezentovat všechny absolventy. A pak už se jen tančilo a tančilo, ze všech začala rázem opadat nervozita, tedy možná až na ty, které čekala taneční soutěž o krále a královnu večera. Soutěž měla několik kol, ve kterých docházelo k vyřazování vždy několika párů. Na konci večera pak bylo na porotě rozhodnout mezi třemi nejlepšími. Pokud se budeme bavit konkrétně o mém věnečku - na třetím místě se umístila Barbora Hubáčková a Jakub Pospíšil, druhé místo obsadil krásně tancující pár Valérie Holá a Jan Kaláb. Avšak úplně nejlépe tančila Markéta Hebelková s Danielem Štefákem. Král a královna si užili svůj závěrečný tanec, zazpívalo se pár posledních písniček a tím náš kouzelný večer skončil. Plni zážitků jsme ještě dlouho do noci nemohli usnout. Provedení celého večera bylo úžasné, včetně živé hudby. Takovou atmosféru prostě jinde nezažijete!

Jakub Jílek

Vídeň (nehudební)

Jak zajisté všichni víte, předvánoční Vídeň je opravdu krásná. Ulice jsou nazdobené, u stánků s punčí, teplými kaštany a trdelníky se to jen hemží turisty a nálada občanů Vídně je výborná. Cílem zájezdu naší školy ale nebylo jenom užívat si vánoční atmosféru. Zavítali jsme do historického centra města a k různým významným památkám. Zájezd jsme začali brzkým vstáváním, protože sraz a odjezd autobusu byl již v 6 hodin. Jelikož jsme byli všichni z rána ještě unavení, tak jsme uvítali možnost pustit si film nebo zahrát hru na malé obrazovce, kterou jsme měli na sedadle před sebou. Ale kdo nechtěl sledovat film, mohl poslouchat zajímavé informace od paní profesorky Ambrožové a pana profesora Havlíka. Do Vídně jsme přijeli zhruba kolem deváté. Shromáždili jsme se u radnice, odkud jsme měli pokračovat do přírodovědeckého muzea, ovšem bylo zavřeno. Vydali jsme se tedy do krásného kostela, ve kterém bylo vyobrazeno dílo Leonarda da Vinciho - Poslední večeře. Odtud naše kroky zaměřily k sídlu rakouského prezidenta a my měli takové štěstí, že zrovna vítal

chilskou prezidentku. Dále jsme šli do galerie, ve které bylo k vidění mnoho krásných děl od světoznámých umělců. Od těch nejstarších dob až téměř po současnost. Viděli jsme i zajímavou expozici o starověkém Egyptě. Po skončení prohlídky jsme si mohli vybrat, zda půjdeme do Kapucínské hrobky nebo na vánoční trhy. Jelikož jsme dostali slíbeno, že se na trhy také podíváme, tak jsme s kamarády zvolili Kapucínskou hrobku. Tam jsme došli asi po 5 minutách cesty z galerie. Byla to velká kaple s hrobkami Habsburků, tedy například Karla IV., Josefa II. nebo Marie Terezie. V hrobce jsme strávili asi hodinu a půl a pak už jsme všichni nedočkavě pospíchali na teplý punč. Jak už je ve Vídni zvykem, punč nám nalili do krásného hrnečku, který jsme si jako suvenýr nechali. Po tomto náročném dni jsme vyrazili domů. Cesta nám trvala asi 3 hodiny a většina z nás je využila ke spánku. Chtěla bych rozhodně poděkovat paní profesorce Ambrožové a panu profesoru Havlíkovi, díky kterým jsme tento den krásně strávili a nejen, že jsme si dali dobrý punč a užili si atmosféru, ale také jsme poznali nová místa Vídně a dozvěděli se spoustu nových a zajímavých informací. Pokud přijde další příležitost se na podobný zájezd podívat, určitě pojedu!

Kristýna Kratochvílová

VÁNOČNÍ SBÍRKA PRO KOČIČÍ ÚTULEK

Rok uplynul jako voda a za dveřmi jsou zase Vánoce. Všichni se určitě těšíme, co najdeme pod stromečkem, z čeho se budeme moci v tento sváteční čas radovat. Jsou tu však bytosti, které takové štěstí nemají. Kočky, kocouři a koťata v útulku Kočičí Oáza v Holubicích jsou zvířata, která stihl nepěkný osud. Zapomenutá, opuštěná a často zraněná s trvalými následky čekají na pomocnou ruku, kterou jim právě my můžeme poskytnout. A stačí k tomu jen velmi málo. Darujte kočkám malý dárek a udělejte pro ně velkou věc!

Co darovat?

Jakékoliv krmivo (**NE:** Kitekat, Propesco, Míca či Delikan - způsobují většině koček zažívací problémy), absorpční podložky, tekuté prací gely, aviváže či Sanytol na dezinfekci prádla, papírové kuchyňské utěrky, pevné odpadkové pytle na stelivo (50 až 60 litrů), kryté kočičí toalety, přepravky, hračky, vatové tyčinky, dětské vlhčené ubrousky, odčervovací pasty a tablety, pipety Advocate, Stronghold, Profender, pasty podporující trávení či vitamínové pasty. Také můžete darovat latexové rukavice (velikost M), Smectu na průjem, sirup Imunoglukan, Bepanthen mast, odčervovací tablety Drontal či injekční stříkačky (2ml/5ml).

Budeme rádi, když se sbírky zúčastníte jako celá třída a složíte se na dary společně. Pokud to není možné, pomoc jednotlivce je ceněna samozřejmě úplně stejně.

Dárky pro kočky předávejte Mgr. Chaloupkové - kabinet B19.

Povídka

Vánoční příběh

Jedné mrazivé noci (bylo to zrovna den před Štědrým dnem) seděl starý pan Green ve svém londýnském domě, houpal se v křesle a sledoval, jak v krbu tiše praská dřevo. Přemýšlel o životě a vzpomínal na svou zemřelou ženu. Chystal se, že si půjde lehnout, když v tom uslyšel jemné ťukání na dveře, jako by klepala malá dětská ruka. Zpočátku se snažil si toho nevšímat a jít v klidu spát, ale když už bylo klepání naléhavější a trvalo příliš dlouho, nakonec si neochotně natáhnul župan a pomalu šel ke dveřím. Otevřel a uviděl asi desetiletého kluka v potrhaných šatech, dokazujících jeho těžký život londýnského sirotka, jehož hlavu zdobila vlnitá hříva slámově žlutých vlasů. Řekl: „Dobrý den, pane. Mé jméno je Tom. Nezlobte se, že Vás obtěžuji, ale je zima a když je zítra Štědrý den, tak mě napadlo, jestli bych nemohl přespat u Vás. Nebojte, na Boží hod byste se mě už zbavil.“ „Vyloučeno, můj dům není sirotčinec! Máš štěstí, že to nenahlásím úřadům!“ „Prosím, pane! Budu hodný, budu vám pomáhat a moc toho nesním!“ „Tak dobře, no. Ale nemysli si, že u mě budeš dlouho!“ řekl pan Green a poněkud neochotně vpustil Toma dovnitř.

Tom částečně splnil, co slíbil. Pomáhal panu Greenovi, avšak snědl toho jako dva dřevorubci. Večer si udělali kapra, zazpívali koledy, lili olovo, pouštěli skořápky, rozkrájeli jablko a bylo vidět, že jejich setkání bylo oboustranně výhodné. Chlapec našel domov a pan Green smysl života a bylo vidět, že pan Green nemá nic proti tomu, aby u něj Tom zůstal. Nakonec mu to i u štědrovečerní večeře řekl, a Tomovi se rozzářily oči jako dvě žárovky.

A tak tam spolu hospodaří dodnes, a co jsem tak slyšel, tak jim to oběma vyhovuje.

Martin Dobeš

Encryptus

Wolkroviny představují sérii povídek na pokračování – Encryptus.

1.

Lukáš se uvelebil u počítače. Po náročném dnu ve škole, po písemce z fyziky a z dějepisu, to byl příjemný oddech. Zapnul ho a před ním se objevilo důvěrně známé logo Windows. Přihlásil se a otevřel Encryptus. „Tak na tohle jsem se celý den těšil,“ řekl si sám pro sebe.

Lukášovi bylo 15 let. Chodil do deváté třídy na základní škole v Plzni. Byl poměrně oblíbený a celkem chytrý. V čem byl ale bezpochyby ve třídě nejlepší, bylo programování. Lukáš uměl programovat neuvěřitelně dobře. Jeho otec je členem prosperující programátorské firmy a on sám po něm zdědil jeho nadání na práci s příkazovým řádkem a dalšími funkcemi. Mimo jiné se Lukášovi například podařilo nabourat do školní sítě a trochu si pohrát s učitelskými účty. Ano, Lukáš měl i k hackování blízko. I jeho táta chvíli hackoval. Ale od té doby, co se omylem místo do konkurenční firmy hacknul do nemocničního záznamu a celý ho smazal, mu kladl na srdce, aby to nedělal. Ale Lukáše hackování bavilo, tak proč by měl přestávat. Proto, když od kamaráda před týdnem uslyšel novinu, že byl vydán simulátor hackování Encryptus, málem upadl do kómatu. Ještě toho dne když přišel domů, hned se podíval na internet, kde by se hra dala stáhnout. Jediné místo, kde se dala sehnat, byla oficiální stránka hry. Hra samotná stála přes 1000 korun. „S mým mizerným kapesným bych na to šetřil skoro rok,“ povzdechl si Lukáš. I přesto si stáhl třídenní demoverzi. Hrál, co to šlo, ale tři dny uplynuly jako voda. Demoverze skončila, a on tu hru chtěl ještě víc než předtím. A pak ho to napadlo. Nebylo to ideální. Nebylo to férové. A rozhodně to nebylo legální. Ale bylo to jediné, díky čemu bude mít simulátor ještě dnes, nejpozději zítra. Musel se hacknout do vydavatelství hry.

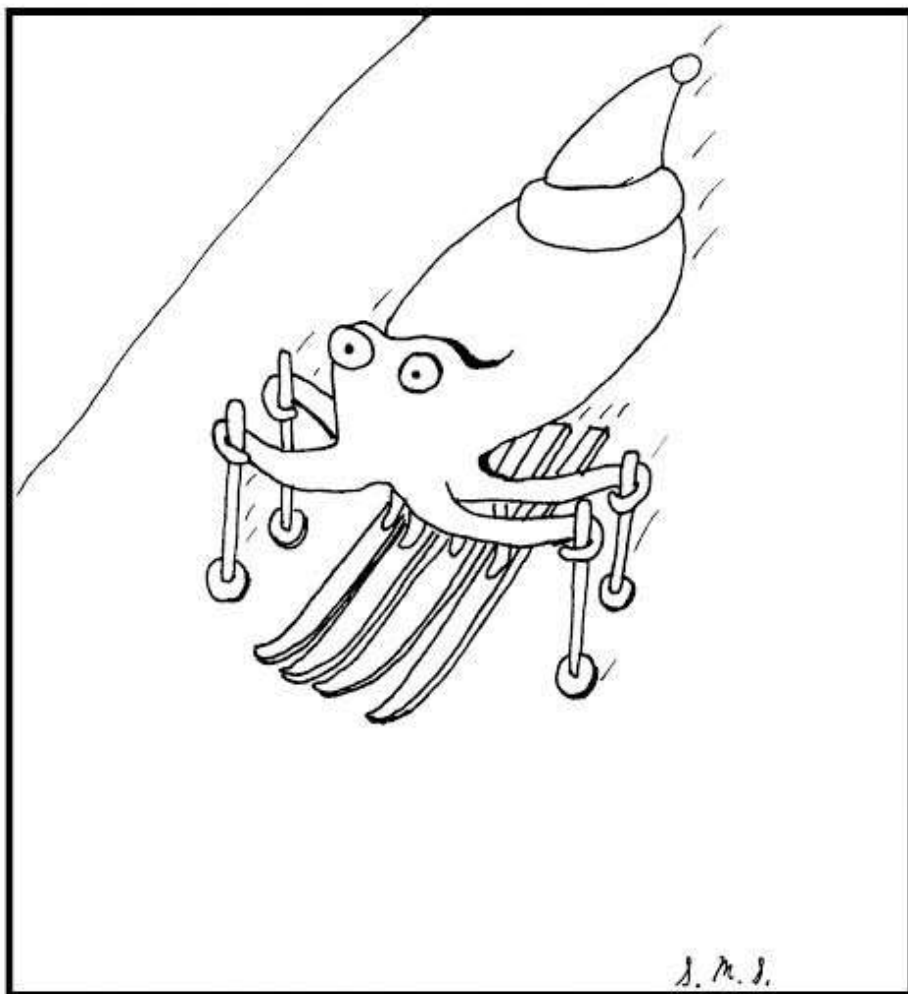
2.

Říkal si, že to alespoň zkusí. Vše ale proběhlo jako po másle. Dostal se přímo až ke hře, tu si stáhl a pro jistotu uložil i do mobilu. Bylo to až nápadně jednoduché, ale on to neřešil. Potom hru samotnou hodil na internet, aby si ji mohl stáhnout kdokoliv. Bylo už dávno po půlnoci, takže Lukáš už dlouho vzhůru nebyl a pouze na chvíli hru zapnul. Fungovala tak, jak měla. Úvodní obrazovka mu sdělila, že tohle je pouze simulátor a že hackování je podle zákona trestné. Poté ho naučila základní principy hackování a stáhla hackovací programy. „V realitě tyto programy ovšem fungovat nebudou,“ sdělila mu hra. Úplně stejně jako předtím.

Hned další den kamarádům řekl, že se hackl na hlavní server vydavatelství a stáhl hru. Byli nadšením bez sebe. Ani jim nevadilo, že tu hru v podstatě ukradl. „Páni,“ říkal Matěj, „to bylo opravdu tak jednoduchý?“ „Nic těžkýho,“ odpověděl. Hned večer si hru stáhli i jeho kamarádi a po dvou dnech už ji hráli všichni kluci. Mezi nimi se Lukáš stal hvězdou. Všechny ale prosil, aby se ta hra nedostala mimo jejich třídu. No, samozřejmě za pár dní už hru hráli skoro všichni z druhého stupně, včetně holek. Ale aspoň nikdo nevěděl, že to byl on, kdo to ukradl. Takto se tedy hra rozšířila po škole. Ale teď zpět na začátek. V ten den už Lukáš byl o hodně pokročilejší než před pár dny. Hra fungovala na tomto principu: Ve hře se přihlásil na internetovou adresu „Hacking.net“, na které dostával různé úkoly. „Znič databázi tohoto člověka“, „Přepiš tu údaje“, to byly jen některé z nich. Lukáš hackoval až do pozdního večera. Poté, až si lehl do postele, si zauvažoval nad tím, co všechno už během tohoto týdne dokázal. „Zahrál jsem si demoverzi, díky ní jsem si stáhl plnou verzi a navíc jsem dal zábavu polovině školy. Lukáš na sebe byl pyšný. Nevěděl ale, co se začne dít.

Jan Pácl

How Steven Schwartzhoff sees it?

Kvůli nedostatku času v předvánočním období a následném odjezdu na svátky do USA nám pan učitel Steven Schwartzhoff nemohl poskytnout další článek. Musíme se tak pro toto číslo spokojit alespoň s jeho kresbou nazvanou "Octapus". S jeho dalším článkem se setkáme opět v lednovém vydání.

Téma

Vánoce

Vánoce má nejspíš každý z vás rád. Jsou to svátky, kdy si dáváme dárky. U nás v České republice se říká, že chodí Ježíšek, ale třeba v USA chodí Santa Claus. V Japonsku chodí duch Hoteisho, který má prý oči i zezadu, aby měl stále na očích případné hříšníky a zlobivce. Čína Vánoce neslaví, jsou pro ně důležitější oslavy čínského Nového roku, který může připadnout na jakékoli datum mezi 21. lednem a 21. únorem. Do Afriky Vánoce dorazí v polovině místních letních prázdnin. Vánoční svátky jsou místními křesťany chápány převážně jen z církevního hlediska. Dárky si moc nedávají, a když už, tak dětem, ale jen praktické (třeba školní pomůcky nebo oblečení). Na jihu Afriky si lidé nasadí papírové kloboučky a pojídají biskupské chlebíčky. Vánoční stromky jsou buď umělé, nebo si lidé ozdobí mangovník. V Nairobi je ve výlohách obchodů k vidění umělý sníh. Vánoce jsou v zemích afrického kontinentu vždy dychtivě očekávány. Slavnostní chvíle je prožívána s velkým nadšením a vzrušením. Lidé jsou nadšeni ihned od začátku vánočních svátků a dekorace a příprava začíná dlouho před tímto časem. My v České republice jsme už na Vánoce neměli dlouho snít, tak doufáme, že aspoň letos budou krásné bílé Vánoce.

ŠŤASTNÉ VÁNOCE!

Sára Bedřichová

Tři nejlepší vánoční filmy podle Martina Dobeše

1. Sám doma
2. Mrazík
3. Veselé Vánoce, pane Beane

Sám doma

- natočeno roku 1990 v USA režisérem Chrisem Columbem. V hlavní roli Macaulay Culkin v roli Kevina McCallistera

Děj: Rodina McCallistrů se rozhodla, že Vánoce stráví na dovolené ve Francii. Vše probíhá, jak má. Když však již rodina sedí v letadle, najednou si paní McCallisterová vzpomene, že doma zapomněli něco důležitého: jejího syna Kevina. Ten mezitím doma dělá všechno, co má zakázáno: kouká se na nepřístupné filmy, přejídá se zmrzlinou, jezdí po koberci na kolečkových bruslích a užívá si, že je sám doma. Ovšem pouze do chvíle, než se o dům McCallistrů začne zajímat dvojice nešikovných zlodějíčků. Ale i s těmi si Kevin poradí, ať už tím, že rozsvítí světla v celém domě, pustí hlasitou hudbu a vytvoří tak iluzi plného domova, nebo tím, že na schody před domem rozlije vodu, z níž se utvoří ledovka a po domě nastraží různé pasti. Nakonec se McCallisterovi vrací domů a zjistí, že Kevin je naštěstí v pořádku.

Na této rodinné komedii se mi nejvíc líbí její nadčasovost, že ani po 25 letech neztratila nic z jejího původního kouzla. Proto mám tuto komedii na prvním místě.

Mrazík

- natočeno roku 1964 v SSSR režisérem Alexandrem Rouem. V hlavních rolích Natalja Sedych (Nastěnka), Inna Čurikovna (Marfuša) a Eduard Izotov (Ivan).

Děj: Bylo, nebylo, žila jednou jedna půvabná a milá dívka jménem Nastěnka, která měla hodného tatínka, který si však vzal zlou ženu, která ho i Nastěnku spolu se svou dcerou Marfušou šikanovala. A protože byla Nastěnka překrásná, ale Marfuša ošklivá, vyhnala Nastěnku do lesa v domnění, že tam zmrzne. To by

však v lese nesměl žít hodný Mrazík, kterému bylo Nastěnky líto, a tak ji zachránil před umrznutím. Mezitím se v jiné vesnici vydal do světa mladík Ivan, který není zlý, ale je nafoukaný. Za to, že se chvástal před Dědečkem hříbečkem, přičaroval mu medvědí hlavu. Aby se jí zbavil, musí začít konat dobré skutky. Seznámí se s Nastěnkou, do níž se okamžitě zamiluje, ale aby vše dobře dopadlo, musel by přemoci zlou babu Jagu, která jim nepřeje. To se mu nakonec podaří, a bude s Nastěnkou žít šťastně až do smrti.

Na této pohádce se mi nejvíc líbí její dabing, kterým dokazujeme, že Československo bylo bez nadsázky dabingová velmoc (zvláště pak dabing Baby Jagy v podání Františka Filipovského). Prakticky se této pohádce nedá nic vytknout, snad jediné to, že některé lokace na mě působily trochu kýčovitě, ale je to film kultovní, takže je vše odpuštěno.

Veselé Vánoce, pane Beane

- natočeno roku 1992 ve Velké Británii, v hlavní roli Mr. Beana Rowan Atkinson.

Děj: Jsou Vánoce, které chce oslavit i pan Bean, a tak své přítelkyni koupí hned dva dárky. Ani jeden však nesplní její očekávání. V jednom obchodu si na vystaveném betlémě přehraje scénku z Betléma, kterou si však upraví po svém. Přejde domů, a protože čeká svou přítelkyni, vyndá krocana a nachystá se, že ho vykostí. Bohužel mu při vykostování spadnou dovnitř krocana hodinky, a při snaze podívat se do krocana a vytáhnout je mu krocán sklouzne na hlavu. Do toho zazvoní Beanova přítelkyně a dočká se opravdu nečekaného uvítání.

Na této epizodě se mi líbilo nejvíce to, že se v mnohém podobala starým filmovým groteskám (jako ostatně celý Mr. Bean). Vytkl bych krátkou stopáž, protože když se jedná o vánoční speciál, mohlo to být delší. Jinak je to však velmi povedené dílo, a proto patří do mé vánoční trojice.

Martin Dobeš

P. S. s Adamem Hotovým

V dnešním čísle Wolkrovin na vás čeká rozhovor s panem Adamem Hotovým, který je ředitelem velmi úspěšné firmy jménem CoronaRenderer, která se zabývá renderováním ve 3D prostoru. Tím pádem je s tímto softwarem možné vytvořit naprosto cokoliv, a navíc je to ve vysoké kvalitě. Měla jsem tu čest se panem Hotovým vidět osobně a musím říct, že je to neskutečně vstřícný a charismatický člověk, který má rozhodně co nabídnout, a navíc je neskutečně výřečný, takže vás neochudil o jedinou informaci. Já vám jen popřeji hezké čtení.

1. Snad by bylo na začátek nejlepší trochu přiblížit Vaši profesi. Co je to tedy 3D renderování a kde se používá?

Jedná se o simulaci světla a jeho dopadu na 3D objekty v nějaké virtuální scéně a výsledkem je animace, anebo obrázek, které jsou těžko rozeznatelné od reality. Tohle je vlastně hodně specifický a složitý obor a dá se říct, že teď je asi deset firem, které tohle dělají. Ty firmy jsou pak různě úspěšné v tom, jak je to foto reálné, jak moc je to stylizované a jak těžko se to ovládá. My máme něco, co dokáže dělat jak stylizované, tak realistické věci. Konkrétně se zaměřujeme na architekturu, design a auta, ale dá se to použít i ve filmech a reklamách.

V podstatě si vyberete: Tohle bude židle, tohle gauč, tady je kůže, tady dřevo, takhle vypadá podlaha, odsud jde světlo....a ono to dokáže počítat a vymyslet, jak by to mělo vypadat. Vývoj v tomhle odvětví trvá už vlastně pětadvacet let a v našem případě zobrazení výsledku netrvá dny, desítky hodin, ale jen hodiny a první náznaky jsou vidět i po pár sekundách. Obraz je vlastně zašuměný, ale postupně je ostřejší a ostřejší. Čím déle to necháte počítat, tím je to lepší.

2. Jaký byl Váš první impuls k podnikání v tomto oboru? A jak se program Corona rozvíjel?

Dřív jsem uměl trošičku programovat, trošičku weby, trošičku grafiku, a lákalo mě to a nevěděl jsem, co z toho. Nakonec jsem se teda rozhodl pro grafiku, jenže na žádnou takovou vysokou školu jsem nešel, protože tady se ani nic

podobného studovat nedalo- Šel jsem tedy na fakultu stavební, kde jsem ve druhém semestru pochopil, že je to o ničem. Důvod, proč jsem s tím přestal, byl, že mi nešla tak dobře matika, abych dělal čistě informatiku. Strašně tam chyběla kreativita. No a v architektuře jsem si ani nevěřil, že umím dost dobře kreslit a ani jsem se na to nějak nepřipravoval. „Stavárna“ byla napůl něco mezi technikou a že bych tam mohl dělat mosty, ale ta šance, že bych to mohl dělat, byla hodně malá a ta škola mě nebavila dost natolik, abych takhle dřel, navíc jsem se děsil toho, že mi po ukončení bude šestadvacet a já budu na začátku. Dal jsem si cíle v grafice a začal jsem těžce, udělal jsem si i kurz v programu, který používám dodnes. Nakonec jsem se k práci dostal a bylo to v podstatě skloubení 3D a spousty jiných věcí, jenže člověk tam pracoval třeba i šestnáct, osmnáct hodin denně u počítače. Vždycky jsem si ale říkal, že abych byl nejlepší, musím dělat dvakrát tolik, co ti nejlepší.

Když jsem se tímhle řídil, dostal jsem se do výběrového řízení do Anglie, kam jsem taky odjel a prohloubil jsem si tam znalosti. Do jedné z londýnských firem jsem se chtěl moc dostat, protože byla na špičce. Nakonec se mi to povedlo a na těch monitorech tam lidi dělali naprosto neuvěřitelné věci. Začal jsem jako Junior a - byl jsem tam nejhorší. Všichni byli šikovnější, navíc jsem se učil s naprosto jiným softwarem, než který se používal. Ale snažil jsem se a takhle jsem se za rok dostal mezi ty nejlepší ve firmě. Poznal jsem další vynikající grafiky, byl jsem v pár knížkách, a dokonce jsem i jezdil po Evropě a dával lekce na VŠ.

Vždycky jsem ale viděl, že je na těch softech něco špatného, takže jsem se dal dohromady s kamarádem, kterého jsem kdysi znal, a on napsal ten program. Ona to vlastně byla nějaká jeho bakalářka a tohle si vyvíjel jen tak sám ve volném čase a skoro všem to dával zdarma. Nakonec jsme se dohodli, že já budu v Brně vést svou firmu, ale pár hodin denně mu s tím vždycky nějak pomůžu. Ta věc byla strašně zajímavá, mohl jsem využít svoje kontakty a konečně jsme se mohli zaměřit na trh, kterému jsem už rozuměl. Rozhodli jsme se, že do toho „šlápnem“ a taky, že jsme šlápli! No a tak se dá říct, že vznikla Corona. Určitě to vznikalo postupně. Rozhodně jsme ale nečekali, že to bude tak úspěšné.

3. Co bylo vždy hlavním cílem firmy CoronaRenderer?

Vždycky to samozřejmě bylo o tom být špička. To je dobrý cíl, ale můj cíl je vytvořit něco, co je opravdu úspěšné. Ono je to hlavně o tom umět si rozsekat svůj počáteční obrovský cíl na menší části.

4. Pro koho je Váš program nejvhodnější?

Grafici! Grafici, architekti, designéři. Vtip je v tom, že my díky naší jednoduchosti apelujeme nejen na grafiky, ale na lidi, kteří přímo své projekty tvoří. Může to být třeba právě ten architekt, který se nechce zabývat programováním a učením se s novým softwarem, takže by si měl najmout grafika. Díky nám ale může ale jen sednout k počítači a lehce si udělá foto toho, co zamýšlel.

5. Vaše firma se skvěle prosadila na trhu, byť nepatří k těm „velkým rybám“. V čem je Váš program jiný?

Jednoznačně jednoduchost, ale není přehnaná. Naši klienti se nemusí zabývat technickou stránkou věci, nemusí znát programovací tabulky, ale není to ani tak, že by jen seděli a nemohli do díla zasahovat. Oni si můžou podle svého krásně ovlivňovat styl toho, co vytváří. Kolikrát přivedeme grafika, který už umí s programy pracovat a posadíme ho před ten náš. Tomu, co se většinou stane, říkáme "Corona efekt". Pro toho člověka je to o hodně snadnější a dá se to přirovnat k tomu, jako byste si sedli do auta, ve kterém není volant, ale jen něco jiného, třeba pár tlačítek. Zezačátku tomu nevěříte, říkáte si, že je to stupidní a nemůže to fungovat, ale pak zjistíte, že je to vlastně pohodlné a funguje to přesně tak, jak vy chcete. Takže tohle bude asi ono - jednoduchost, kvalita a robustnost. Ostatní softwary můžou padat, nemusí být stabilní a my se snažíme vytvořit systém, který může být u nejmenších prací, ale i u velkých projektů.

6. Vedete si stejně dobře i v zahraničí?

Ta otázka je vlastně paradox, protože my si v Česku vůbec nevedeme a my se o to ani nesnažíme. Já sám jsem v tomhle oboru tady pracoval a nefunguje to. Za prvé je tu spousta ilegálního softwaru a za druhé za to lidé nejsou ani dobře placeni. Proto se my orientujeme na Anglii, Ameriku, Rusko (to vede totálně, ruských klientů máme čtyřikrát více než Američanů), Německo, Itálii, Francii,

Thajsko,...prostě máme zastoupení ve sto třiceti zemích světa a Češi v tom počtu nedělají žádné skvělé číslo. Už se to maličko lepší a je vidět, že Češi jsou spíš nedůvěřiví a postupně už se nám otevírají. Proto si my tady vedeme tak málo a ve světě tak skvěle, hlavně v tom Rusku, což všechny překvapuje, protože v Rusku je obrovské množství pirátského softwaru a ten náš ani v ruštině není.

7. V dnešní době je velký problém s ilegálním stahováním programů. Jak se proti tomu Vaše firma brání?

Česko je zajímavá země, kde bylo hodně ilegálního softwaru a teď se to zlepšilo, teď je to kolem nějakých čtyřiceti osmi procent, když nepočítám filmy a hry, tam by to asi bylo větší. Což je dobré, protože tím pádem jsme země, která je tak napůl. My si uvědomili to, že co chceme dělat, je dělat něco kvalitního a dělat to dobře. Kdybyste si chtěli zařizovat protipirátskou ochranu, musíte tomu věnovat čas, musíte to nastavovat a nebudete v tom nejlepší, protože jste na tom nikdy nedělali, a stejně je veliká šance, že to někdo crackne. To se nám i stalo. My jsme udělali protipirátskou ochranu, která trvala na vytvoření týden a vydali jsme verzi 1.0., kterou strašně dlouho nikdo necracknul. Pak jsme vydali 1.1 a tu cracknuli hodinu potom, ale spíš to bylo tak, že ten člověk cracknul 1.0, ale dal nám čas, protože věděl, že jsme začínající firma a potřebujeme peníze.

My jsme si hlavně vedli hodně dlouho blog,, kde jsme probírali tyhle úskalí s uživateli, domlouvali ceny, zkrátka aby šlo vidět, že se opravdu orientujeme na toho uživatele. Já se potom s těmi lidmi, co nás crackli, spojil a vysvětlil jsem jim, jak to ovlivnilo naše prodeje. My neprodáváme jednorázovou platbou, ale měsíčně a já vidím, že nám za jeden týden spadly příjmy o pětadvacet procent, protože se plno lidí odhlásilo. To je už znatelné a většina crackrů říkala, že ti lidi, co si to stahují ilegálně, by si to stejně nikdy nekoupili, jenže já tu měl argument těch dvacet pět procent dolů. Baval jsem se s nimi na úrovni rovný s rovným a většina z nich pochopila, co chceme dělat, a že nás to ohrožuje, protože jsme malá firma a nemáme takové investice jako ty ostatní. Drtivá většina řekla, že už to dělat nebude.

Tu protipirátskou ochranu samozřejmě vylepšujeme, ale jde spíš o to, aby ten cracker začal od nuly a aby se tím bavil. Navíc většina těch crackerů, kteří slíbili,

že nás nechají být, nám dokonce napsali, jak si máme náš software líp zabezpečit, aby to ostatní měli těžší, což bylo opravdu vtipné.

8. Máte nějaké pevné mety do budoucna, anebo je cílem prostě mířit co nejvýš?

Jak jsem říkal od začátku: Mířit co nejvýš, jen co to půjde. My teď vyvíjíme další pluginy (jeden bude pro architekty a druhý pro multimédia) a chceme, aby ty dva byly stejně úspěšné. Taky přemýšlíme nad tím, že chceme udělat i nějaký navazující projekt, ale ještě se o tom nerozhodlo, ale je to brzo v plánu. Máme totiž prostředky a chceme dělat něco většího.

9. Bavíme se stále jen o vaší profesi. Pořád se věnujete práci, anebo máte i volný čas? Jak ho trávíte? Vydržel Vám nějaký koníček z mládí?

Když jsem dělal grafiku, neměl jsem žádný volný čas, ale mě to bavilo, takže jsem to nebral ani tolik jako práci.

Stejně jsem naběhl do té Corony, na začátku jsme byli v jedné místnosti a peníze nám došly (My jsme totiž nechtěli investory, aby nám do toho nikdo nemluvil a rozhodli jsme se, že poslední úspory padnou za kancelář.), takže přišlo období "Z jaguáru do šaliny", kdy je člověk zavřený v jednom pokoji, konstantě nemocný a za počítačem fakt od rána do večera. Až když jsme vydali soft, nechali jsme si udělat první dort a snědli jsme ho plastickými noži, protože nezbylo na vidličky. My jsme to vydání totiž pořád zdržovali, aby to bylo co nejlepší, jenže pak už hrozilo, že se neposkládáme ani na nájem, takže už bylo vydání opravdu na čase. Do čtyřiceti osmi hodin od spuštění globálního prodeje jsme všechno splatili a od té doby jsme jen ziskoví.

Pak jsem se rozhodl koupit si byt v Prostějově, protože jsem tu žil jako malý, takže jsem míň dělal v práci a dal se do rekonstrukce bytu, takže můj volný čas spočíval v jeho opravách.

Ted' nově bych měl mít za měsíc konečně opravdu volný čas a ten bych rád vyplnil svojí malou rodinkou. Navíc mám starší auto, které mě baví a nejsou na něho díly, a mě to jejich shánění dělá radost.

Jinak jsem na gymnáziu měl samozřejmě spoustu hobby, které možná souvisely s tím, co dělám dneska. Já třeba dělal plastické modely, což je věc, která trvá

strašně dlouho, musíte si o tom plno zjistit - a stejně funguje grafika. To 3D modelování v prostoru se změnilo v 3D modelování na počítači. To bych asi řekl, že mě to nejvíc bavilo a z toho se stala práce.

**10.Naše čtenáře by zajímalo i Vaše mládí, konkrétně středoškolská léta.
Byl jste tedy vždy technický typ?**

Já bych řekl, že jsem byl něco mezi. Já jsem chtěl vždycky dělat kreativitu, ale z nějakého záhadného důvodu mě vždycky dali na věci, které jsem dělat nechtěl. Když jsem byl jako malý v Boskovicích, chtěl jsem na výtvarku, ale protože bylo málo lidí na hudebce, musel jsem tam. Pak jsem přišel na GJW, takže už jsem byl k hudebce odsouzen a jediné, co jsem dělal kreativního, bylo, že jsem si sám hrál na počítači s grafikou. Zároveň jsem se snažil o web design, takže trocha „programování“ v tom byla.

Na druhou stranu byly věci, které mě na počítačích vždycky fascinovaly, ale že bych si matiku a fyziku nějak extra dával a bavilo mě to, to se říct nedá.

11.Jaký jste měl celkově vztah ke studiu? Bavilo Vás učení nebo jste dělal vše pro to, abyste se škole vyhnul?

Já udělal na gymnáziu hodně rozhodnutí a jedním z nich jsem asi naštvál i dost učitelů a hodně lidí si myslelo, že se učím průměrně, ale to nebylo tak, že bych se učil průměrně, já v podstatě musím říct, že jsem si vybral dva předměty, do kterých se budu učit a že je zbytek nutný zlo, kde se musím dostat do průměru. Doma jsem to odprezentoval stejně. Já se nikdy nebál počítače, takže jsem si vybral tohle a pak se ve třetáku začala učit deskriptivní geometrie a ta mě taky hodně bavila. Matematika mě bavila do té doby, než se tam objevilo moc písmenek, to už se stalo moc abstraktní. Na tohle se dá říct, že jsem se učil a na angličtinu jsem měl tak nějak sluch, aniž bych byl z nějaké rodiny, kde by jazyky nějak extra šly.

Dobrý student, to bych o sobě neřekl. Nebyl jsem určitě pečlivý, od druhého ročníku jsem měl jeden sešit na všechny předměty a navíc já hrozně škaredě píšu, takže jsem většinou jen dělal, že něco píšu, anebo jsem to psal takovým stylem, že se to vyhodí. Já si to pak půjčoval od holek, které to měly hezky zpracované, dávaly tomu ten čas, z toho se dobře učilo.

Taky si pamatuju, že jsem některým učitelům řekl, že se do jejich předmětu na zkoušení prostě učit nebudu. Kdybych měl dělat to, že se budu takhle učit do každého předmětu, tak nedělám nic jiného, než že se pořád učím. Zkoušel jsem se s některými inteligentně domluvit, protože jsem věděl, že to některé nepobouří. Někteří to pochopili a řekli, ať se příště přihlásím, až to budu umět a oni mi dají známku z toho, anebo ať se učím na písemky. A já se na písemky učil dobře, takže já měl z písemek jedničky, dvojky, přinejhorším trojku a ze zkoušení pak vždycky za pět, takže to mi udělalo to, že jsem měl ve výsledku spoustu trojek. Jo, a za školu jsem nechodil. Byl jsem jednou. Zas tak moc jsem si to nedával, abych mohl chodit za školu.

12.Máte na konec nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Co bych vzkázal čtenářům, je jednoznačně si co nejrychleji určit priority. To, co mě zajímá, než vylézt ze školy a pak třeba neudělat vysokou a neumět nic. Bohužel, pokud v Česku nemáte titul, pak se nedostanete nikam. Takhle to třeba na Západě není, tam vás opravdu soudí podle toho, co umíte. Já sám když si při výběru zaměstnanců pročítám CVčka, tak hledím na dovednosti a titul je až na posledním místě, protože to je pro mě nezajímavé a nepodstatné, já musím vědět, co ten člověk udělal. Pokud by mě něco bavilo, tak bych sám sobě vzkázal, ať se tomu věnuju víc do hloubky a jiným věcem se věnuju o to míň a něco nechám „ať se tím jenom projde“. Sice někteří lidi budou řvát a učitelé budou nespokojení, ale to prostě není pro budoucí život podstatné. Zkrátka jde o to využít ty možnosti, které okolo školy jsou. Protože jen ti namotivovaní dodělají vysokou skvěle a posune je to ještě dál. Takže asi to, zkrátka vsadit vážně na jednu, dvě karty a míň se stresovat školou obecně. Všichni pořád říkají: „Musíš udělat dobře maturitu!“ Ne, nemusíš udělat dobře maturitu. Já jsem sice měl samé jedničky, takže to bylo skvělé, ale to byla jediná věc, na kterou jsem se po čtyřech letech zaměřil, takže tu jsem udělal dobře, i když moje vysvědčení byly samé trojky. Pravda to ale není, nikdo se vás na maturitu nebude ptát. Máte ji? Fajn. Jak nejde o vysokou, nikdo se už nebude starat o maturity, střední školy, někteří se vám jen podívají na titul, aby vás mohli vzít do výběrového řízení. Pokud jste odhodlaní dělat sami na sobě a jít si za nějakým svým cílem a budovat si to sám od nuly, na vysoké nezáleží, ale budete to mít o hodně těžší.

Ela Filoušová

Fotky měsíce

Vídeň

Vánoční debatiáda – vítězný tým

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (2.A)

Redaktoři: Aneta Lišková (1.A), Adéla Dostálková (1.A), Alexandra Vychodilová (O7.B), Ela Filoušová (O5.B), Jan Sedláček (O1.A), Jan Pácl (O4.A), Jakub Souček (O3.A), Kristýna Kratochvílová (O4.B), Martin Dobeš (O3.A), Veronika Voglová (2.A), Zuzana Vrbová (O1.A).